

Straža v viharju

Izhaja vsak četrtek • Posamezna številka stane Din 1.50
Celoletna naročnina Din 40.— • Čekovni račun: „Straža v viharju“, Ljubljana, št. 16.790

Izdaja: Konzorcij „Straže v viharju“ (A. Tepež) • Urejuje: J. Natek
Uredništvo in uprava: Ljubljana, Kolodvorska 23 • Tisk Jugoslov. tiskarne (J. Kramarič)

Ljubljana, 25. aprila 1940

Leto VI — Številka 29

Storimo svojo narodno dolžnost

Slovenska Straža prireja na praznik Vnebohoda, 2. maja nabiralni dan za kočevske Slovence, ki bijejo težak boj za narodni obstoj. Na ta dan naj ne bo nobenega Slovenca, od najmlajšega do najstarejšega, od najrevnejšega do najbogatejšega, ki se ne bi zavedal svoje narodne dolžnosti in svojim sredstvom primerno podprl hvalevredno akcijo naše narodno obrambne organizacije Slovenske Straže.

Slovenci imamo veliko nalog, ki jih stavi čas na nas. Toliko jih je, da niti ne moremo sproti vseh reševati. A največja naloga sedanjega časa, imperativ težavnih razmer, v katerih živimo, je ta, da strnemo vse sile v enotno narodno falango, ker ura je pozna in se lahko zgodi, da bomo nepripravljeni postavljani pred gotova dejstva. Potem bomo pa tarnali in valili krivdo drug na drugega.

Veliki imperativ našega časa, ki mu daje oznako moreče zunanje politično vzdušje, za Slovence je, da združijo vse narodne sile v borbi za bodočnost in obstoj našega malega, tolikokrat do krvi razbičanega naroda. Stojimo na prelomu dveh dob, ko se Evropa odločuje za krščansko kulturo ali pravico pesti, ko se vse boji negotove bodočnosti. Stojimo na prelomu dveh dob, ko se odločuje za morala dolga desetletja usoda evropskih narodov, med njimi tudi usoda našega naroda. Na nas je, kako bodo uredili pri zelenih mizah usodo našega naroda. Na nas pa je ležeče, da moralno in fizično pripravimo naš narod, da bo trdno stal na braniku svoje neodvisnosti in celovitosti, ko se bo odločala njegova usoda.

Da to dosežemo, pa ne zadostuje samo razno gradivo, ki ga moramo seveda imeti tudi zbranega, ne zadostuje samo, da bo naš narod moralno na to pripravljen, da bo njegova narodna zavednost stoodstotna. Ne, to je še premalo, dasi je morda najvažnejše. Mi moramo gledati, da bo naš narod tudi gmotno, materialno pripravljen. Zato je naša velika dolžnost, naš narodnostni imperativ, da izdatno pomagamo predvsem onim, ki živijo v ogroženih pokrajinah, da jih naredimo močne in neodvisne, ker le kot taki bodo neodvisni, brez kakega pritiska svobodno uveljavljali svojo narodnostno voljo.

Ta svoj veliki imperativ so Slovenci dobro razumeli, ko je Slovenska Straža priredila prvi nabiralni dan za naše severne obmejne Slovence pod geslom »Trdna meja, varna domovina«.

JUTROVA MORALA

Ob raznih prilikah izhajajo v našem časopisu članki, ki skušajo dokazati, kako koristne in vzvišene naloge vrši tisk v današnji družbi. Kažejo njegovo poslanstvo v kulturi, politiki, gospodarstvu, posebno pa še podčrtujejo njegovo nalogo na vzgojnem področju in ga smatrajo za pospeševanje moralnega duha med ljudstvom. Vsi smo prepričani o potrebnosti in koristnosti tiska, vemo tudi, da današnji tisk vsaj v nekaterih panogah vzorno vrši svoje poslanstvo, opazamo pa žal tudi zlorabe tiska.

Prav gotovo je bilo tudi v »Jutrovi« redakciji že mnogo črnih prelitega za članke o nalogah, ki bi jih naj tisk vršil na vzgojnem polju, toda zdi se nam, da vlada pri njih dvojna morala; ena v takih in sličnih uvodnikih, druga pa na zadnji strani pod rubrikama »Dopisi« in »Ženitve«.

Do teh zaključkov mora priti vsak, ki se vsaj bežno včasih ozre na ti dve rubriki.

Čemu služi rubrika »Dopisi«? Posreduje v ogromni večini spoznavanje oseb različnega spola, ki si pač iz ne vemo kakšnih razlogov sami ne morejo najti takih poznanstev, kot si jih želijo. Tak osamljen siromak ali pa zapuščen revica spiše oglas, »najbolje informirani dnevnik dravske banovine« pa ga »obelodani«. To na zunaj navidezno ni slabo, toda če zasledujemo te oglase, vidimo, da se pod tem zunanjim plaščem skrivajo v veliki večini primerov nagoni in namere, ki so v največjem nasprotju z vzgojnimi nalogami tiska. Nekatere bi pa lahko označili za naravnost zvodniške. Pregled vsebine teh oglasov nas privede do zaključka, da uprava lista

Za praznik Vnebohoda, 2. maja, pa prireja Slovenska Straža svoj drugi dinarski dan to pot za kočevske Slovence, ki bijejo poleg težkega narodnostnega boja težaven boj za svoj gmotni obstanek. Dolžnost vsakega Slovenca je, da daruje svoj dinar za kočevske Slovence.

Ta dan naj bo geslo vsakega zavednega Slovenca, ne glede na starost, stan, premoženje, prepričanje, dinar, ki ga darujem za kočevske Slovence bo utrdil našo narodno in državno zavest nam vsem, nas povezal v veliko, skupno narodno družino na braniku za svobodo in neodvisnost našega naroda in naše

vobče ne polaga pažnje na njih vsebino, ampak se omejuje na štetje besed in kasiranje denarja.

Poglejmo si malo, kako pojmuje »Jutro« svojo vzgojno in kulturno poslanstvo na tem mestu, kjer bi lahko najbolj prepričevalno pokazalo svoje resne in poštene namene, saj bi se bilo včasih odpovedati tudi kakemu dinarčku, če bi odklonili kak neprimeren oglas! Kaj pravite k temu le klicu na pomoč:

»Katera premožnejša, a dobrosrčna dama srednjih let bi hotela rešiti dobrosrčnega moža iz krempljev ksantipe. Dopise pod šifro »Hvaležnost«. («Jutro», št. 7, 1939.)

Sklepamo, da je ta ksantipa najbrž pošena zakonska soproga, ki pa je predobra in premehka, da še ni temeljito izbila temu bedaku iz njegove puhle glave take neslanosti in mu vcepila spoštovanje do zakona!

Ali pa druga cvetka:

»Uradnik, nezadovoljen v zakonu, povsem prost, išče tovarišico. Neanonimne dopise pod šifro: Debeluška.« («Jutro» št. 61, 1939.)

Ni težko uganiti, kdo je vzrok, da je morda ta in tudi mnogi drugi zakoni, nesrečni. Poleg domišljavega grešnika nosi krivdo tudi tisk, ki mu pomaga pri nečedni zadevi, ki pa morda še v isti številki hoče dopovedati navnežem, da vrši moralne, etične in ne vemo še kakšne naloge, ki skuša tako uveljaviti svoj raison d'être.

In še mnogo je takih razočarancev, nesrečnih koncev, pa tudi ločencev, ki iščejo na tem mestu utehe izven zakona. Nas so pa v šolah učili, da je zakon zakrament, vez, ki drži do smrti, in tudi naša postava pravi, da

države. Zato naj ne bo nikogar, ki bi ta dan ne prinesel svojega dinarja domovini na oltar. Naj bo ta dinarski dan barometer naše narodne zavednosti. Upamo, da se bo dvignil zelo visoko in pokazal, da znamo prav izpolnjevati naš veliki narodni imperativ.

Svoj dinar bomo prinesli vsi brez izjeme. Naj ne bo Slovenca, ki bi se ta dan ne spomnil onih, ki se s težavo bore za svoj obstoj, narodni in gmotni, in jih v njihovi težki borbi ne podprl. Posnemajmo druge v skrbi za narod. Naj nam ne bo nobena žrtev prevelika.

je zakon pod zaščito države. Za »Jutro« in njegove kliente pa to ne velja! Tudi slepcu bi bilo jasno, da je to destruktivno delo najhujše vrste, saj načenja s takim početjem osnove naroda in družbe sploh, ruši to, kar cerkev, šola in država z žrtvami gradijo, ker družina je sveta celica življenja.

Kje je tu oblast, ki bi onemogočila tako delo, kje so sedaj faktorji, ki bi ga ožigosali!

Toda »Jutro« je na uslugo tudi mladini, kadar je v zadregi in potrebuje »diskretne« pomoči. Evo primerov:

»Akademik želi intimnega znanja s situirano, event. tudi starejšo damo. Dopisi pod šifro: Diskretnost.« («Jutro» št. 19, 1939.)

Nabiralni dan za kočevske Slovence na Vnebohoda dne 2. maja nam nudi zopet lepo priliko, da izkažemo s skromnimi žrtvami svojo narodno in državno zavest. Naj ne bo zavednega Slovenca in Jugoslovana, ki ne bo izvršil na ta dan svoje narodne dolžnosti. Kolikor more, toliko naj vsak žrtvuje!

»Siromašen akademik želi poznanstva s premožno damo, ki bi mu omogočila dovršiti študija v inozemstvu. Zaupne dopise pod šifro: Skupna bodočnost.« («Jutro» št. 36, 1939.)

Človeka prevzame gnus nad takim početjem! Ni toliko obsojanja vreden tisti mladi in nerazsodni izgubljenec, temveč zreli in brezvestni posredovalec in mešetar, ki mu pomaga prodajati njegovo mladost za sramotne usluge. In to naj bi bila višina vzgojne misije pri tistih, ki so najbolj potrebni moralne vzgoje. Najbolj žalostno pa je, da ni zakona, ki bi tako zločinstvo kaznoval.

Tudi v rubriki »Ženitve« ne razlikuje »Jutro« prav nič, ali so osebe samskega stanu, ali pa ločenci!

To je bilo samo nekaj primerov, iz katerih pa je razvidna vsa brezznačajnost »naprednega« dela našega dnevnega časopisja! Človek se sprašuje samo, iz kakih razlogov tako brezsrčno kažejo svojo brezznačajnost.

Odgovor na to nam da pregled in število oglasov. Primerjali smo število oglasov v prvem in zadnjem četrletju lanskega leta in smo prišli do sledečih poraznih ugotovitev: V prvem četrletju je bilo oglasov pod rubriko »Dopisi« skupno 122, med njimi je bilo 46 takih, ki so podobni citiranim, torej naravnost otipljivo nemoralnih! In to je dobra tretjina. Druga tretjina je oblikovno bolj previdna, ven-

(Konec na drugi strani.)

dar ni težko odkriti dvomljivega ozadja. Pod rubriko »Ženitve« pa je bilo 179 oglasov, izmed katerih jih 40 prav gotovo ni v skladu z moralom.

V zadnjem četrtletju pa je slika sledeča: Pod rubriko »Dopisi« je bilo 147 oglasov, izmed teh jih je bila zopet dobra tretjina (50) moralno dvomljivih, v drugi tretjini so bili bolj previdno stilizirani. Oglasov pod rubriko »Ženitve« je bilo 154, moralno slabih pa smo našli 30.

Primerjava teh števil kaže po drugi strani, da je število oglasov pod tema rubrikoma precej stalno! In še nekaj! Ti oglasi se zara-

čunavajo po visoki tarifi. Torej so to dobre in zanesljive postavke v »Jutrovi« računski bilanci! Mogoče bi kakega računarja zamikalo, da bi izračunal, koliko prinese »Jutru« ta mešetarija s človeško nemoralno na leto?

S tem bi pa obenem odgovoril na vprašanje: Zakaj »Jutro« tako brezsravno kaže svojo dvojno moralo?

In kakšen bo naš odgovor? Za tak tisk, ki se klanja denarju, ki mu je denar najvišji smoter, ne bi smelo biti mesta v našem narodnem občestvu! Saj to je čisto židovstvo! Če ne drugače, bomo ga morali izžgati kot strupeno rano na našem narodnem organizmu!

+ Milanez Emil, stud. tehnike

Tesno nam je postalo pri srcu, ko smo zvedeli, da se je v nedeljo zvečer nenadno poslovil od nas naš dragi tovariš Emil Milanez, slušatelj strojnega oddelka naše univerze.

Pa, saj se niti poslovil nisi, dragi Emil! Tiho in neopazno si nas zapustil, kakor je bilo tiho in neopazno vse Tvoje življenje.

Če kdo, si Ti občutil vso bridkost revnega slovenskega študenta, saj si bil najrevnejši med nami revnimi. Ena sama nepretrgana veriga trpljenja je bilo Tvoje življenje. Že v zgodnji mladosti si občutil trpkost prognanstva, ko si s svojim rajnim očetom zapustil rodno domovino Goriško in se preselil v Zadobrovo pri Celju. In odslej je bila Tvoja pot posuta s trnjem. Bolela Te je revščina domače hiše, a še si skrival kal bolezni v sebi.

Toda nikoli nam nisi potožil, odkar si bil med nami. Šele skrb za svojega brata Te je prisilila, da si nam razodel svoje križe in težave. Pomagali smo Ti radi, kolikor smo Ti pač mogli. In spet nam je priskočil na pomoč oni veliki in blagi mož, ki mu je tako pri srcu usoda slovenskega študenta, naš voditelj dr. Anton Korošec.

Toda tudi to borno, mukepolno življenje Ti ni bilo usojeno. On, ki je Gospodar nad smrtjo in življenjem, Ti je prekrizal Tvoje načrte. Ko smo drugi veseli odhajali praznovat Kristusovo vstajenje, vsak v svoj domači kraj, si Ti z boleznijo v srcu odšel proti bolnišnici, odkoder se nisi več povrnil. In nisi občutil dolgotrajnega diha prebujajoče se na-

rave, ne blage pomladne sapice, ne veselega žvrgolenja ptic, ki so se vrstile iz Tvoje rodne zemlje.

Kaj vse si moral pretrpeti, ko si nas videl prešernega smeha in veselih lic prihajati k Tebi, ko si bil priklenjen na bolniško posteljo. Nisi se bal smrti zaradi sebe, saj ona edina Te je mogla rešiti trpljenja, toda skrb za svoje domače Ti je gotovo razjedala izmučeno srce. Saj si bil vesten v izpolnjevanju svojih poklicnih in verskih dolžnosti kot malokdo. Ravnal si se po besedah Gospodovih: »vzemi svoj križ in hodi za menoj« in si nabiral zakladov, ki jih mol in rja ne razjedata. Da, dragi Emil, voljno si nosil svoj križ in zato Ti ne bo odšlo plačilo, ki ga je Bog namenil tistim, ki vanj zaupajo. Naj Ti bo lahko poslednje zemeljsko domovanje, dragi naš Emil, mi se Te bomo vedno hvaležno spominjali!

V torek popoldne, ko je pomladansko sonce toplo sijalo in budo k mlademu življenju naravo, smo Te spremili, naš nepozabni Emil, k zadnjemu počitku.

Neobičajna je bila Tvoja zadnja pot. Za Tvojim truplom je korakala sama mladina, Tvoji prijatelji, ki Te ne bodo nikdar pozabili.

Glasno je ta mladina molila rožni venec, da je vsakdo spoznal, da gre k zadnjemu počitku katoliški akademik.

Dragi Emil, naj Ti bo slovenska zemlja, ki si jo tako ljubil, lahka. Stražarji Te bomo ohranili v vednem spominu.

Strokovnjaki

Resnica je samo ena, mnogo pa je znanosti. Vsaka znanost pa je obsežna in globoka kot ocean. Zato ne more nihče več biti enciklopedist, polihistor, kot je bilo to možno pred stoletji.

Znanstveniki niti v eni znanosti niso popolni strokovnjaki, kaj šele v več znanostih. Zato se, če žele postati res pravi znanstveniki, posvete samo enemu oddelku znanosti, se specializirajo.

Tako na primer so v medicinski znanosti strokovnjaki za posamezne človeške organe. Imamo specialiste za oči, ušesa, grlo, pljuča itd. Kot je v medicini, tako je tudi v vsaki drugi znanosti.

Samo ena znanost je, v kateri pa se smatrajo vsi za strokovnjake, samo ena znanstvena panoga je, v kateri so vsi doma. To je teologija, filozofija o Bogu in o višjih duhovnih vrednotah.

O predmetih bogoslovne znanosti ne govorijo samo zdravniki, odvetniki, profesorji, učitelji, ampak tudi navaden delavec, kmet in obrtnik. Vsi ti bi radi bili strokovnjaki v teologiji, specialisti kakor oni, ki vse svoje življenje raziskujejo in preučujejo ta največja in najgloblja vprašanja.

Najstarejše fakultete so bile bogoslovne fakultete. Ko so bile medicina, astronomija in ostale prirodne in izkustvene znanosti še v povojih, je bogoslovna znanost že predstavljala višek umskega in duševnega življe-

nja. Malokatera znanost ima tako genialne zastopnike kakor bogoslovna.

Razpravljati o Bogu, o duši, o večnosti, o smislu življenja in smrti se pravi, razpravljati o najvišjih višinah filozofije. Moramo biti torej res filozofi, ako hočemo upravičeno govoriti o vseh teh vprašanjih.

Toda o tem govorijo vsi z neke višine, kakor da bi bilo vse samo ob sebi razumljivo, kakor da bi za to ne bilo potreba nikake priprave in študija.

Razni laži-zdravniki, šušmarji, pisarji itd. se po zakonu kaznujejo. Zakaj? Ker se vmešavajo v posle, za katere nimajo usposobljenosti, pa zaradi tega ogromno škodujejo ljudstvu.

Kako bi morali imenovati vse one delavce, kmete, pa vse ono izobraženstvo, ki hoče vedno govoriti o predmetih bogoslovne znanosti, o znanosti, o kateri ni prečitala nobene knjige. To je laži-modrijakarstvo.

Pred filozofijo imajo vsi neko spoštova-

nje. Ako se kdo predstavi kot doktor filozofije, so vsi takoj mnenja, da mora to biti moder in učen človek. Teologija se ne more preučevati brez globljega poznavanja filozofije, kakor ne moremo govoriti o filozofiji, ki ne bi računala z Bogom.

Prav za filozofijo se današnji ljudje, šolani in nešolani, ne zanimajo več. Imamo veliko število dobrih zdravnikov, veterinarjev, agronomov, inženirjev, gozdarjev, a malo filozofov — ljubiteljev modrosti. To pa iz enostavnega razloga, ker praktične znanosti polnijo žepe, a modrost je ponosna kraljica, ki bolj ljubi lepoto zvezdnatega neba kot sijaj zlatih novcev.

Vsakemu svoje: kmetu plug, čevljarju čevlje, zdravniku operacijski nož, a filozofijo in teologijo filozofom in teologom. Sicer bomo laži-filozofi in laži-teologi, kar je, če že ni kaznivo po zakonu, nedostojno in sramotno za razumnega človeka.

(Katolik, 11. IV. 1940.)

Komunisti dvakrat pognani iz slovenske univerze

Dolgo je trajalo, da so prišli do sape komunistični plačanci, ki jih je nedavno razkrinkalo veliko zborovanje slovenske akademске mladine. Udarec tega zborovanja so le s težavo preboleli in dne 23. t. m. so hoteli stopiti na plan in onim radovednežem, ki bi jih hoteli poslušati, govoriti o Stalinu, ki se ga drže krvavi madeži nedolžnih baltskih narodov, Fincev in naših bratov Poljakov, kot zaščitniku malih narodov, v katerem je edina rešitev Jugoslavije.

V svojih težnjah pa so se kruto zmotili. Med poslušalci so bili tudi taki, ki jim ni bilo poslušati kameleonske demagogije naših zastopnikov Kominterne. Zato so se že pri prvih besedah medicina Kovača, znanega pobornika za mir, ki se je udeležil tudi »mirovne kongresa«, katerega udeleženci so trosili letake, v katerih zahtevajo, da se moramo brez boja vdati, ako bi hotel kda zasedi našo državo, začeli protestni vzkliki. Vpitje je tako naraslo, da je moral »z lovorjem miru ovenčani« zapustiti govorniško tribuno. Nič bolje se ni godilo njegovemu nasledniku, »Srbru neznanega imena«.

Ko pa je bilo slovenski akademski mladini dovolj norčevanja, je krepko plunila v roke, se malo pretegnila — padlo je nekaj bunk — in pognala komuniste z univerze.

Omeniti moramo nekaj značilnosti tega ponesrečenega meetinga. Naši levičarji, včlanjeni v »Slov. klubu« so jasno izpovedali svoje komunistično mišljenje. Svojo nacionalno zavednost (v Narodnem bloku so hoteli igrati vlogo najbolj nacionalno zavedne mladine) so kazali s tem, da so, ko so slovenski akademiki vzklikali Jugoslaviji, vzklikali SSSR. Na vsem meetingu ni bilo čuti iz vrst komunistov niti enega državotvornega vzklika. Univ. sekretar Sketelj je pozval levičarje zaradi protidržavnih vzklikov za Sovjetijo in komunizem, naj zapustijo univerzo, čemur se niso hoteli odzvati. Upajmo, da bodo sedaj vsi činitelji uvideli, kakšen je njihov nacionalni plašč in kdo se skriva za krinko Slovenskega kluba.

Na ta meeting so menda pripeljali vse svoje privržence, in ker je teh menda premalo, so morali priti na pomoč tudi neakademiki, da bi bila tako čim bolj zavarovana univerzitetna avtonomija, ki jo hoče »klerikalni teror« zrušiti. Med najbolj agilnimi pa so bili nekateri bratje z juga — eden se je skušal celo uveljaviti kot govornik — in nekateri Bolgari.

Koliko spoštujejo ti rdeči teroristi univerzitetno avtonomijo in univerzitetno oblast, je razvidno tudi iz dejstva, da se pozivu g. sekretarja Sketla, ki je zaradi protidržavnih vzklikov za Sovjetsko Rusijo, odločno zahteval, da morajo zapustiti univerzo, niso hoteli odzvati.

Na Vnebohod 2. maja naj ne bo zavednega Slovenca in Jugoslavana, ki bi pozabil na svojo narodno dolžnost. Geslo naj bo: Dal bom za kočevske Slovence po svojih močeh! Za brate in sestre v Kočevju!

Ta dan bo nabiralni dan za kočevske rojake po vsej Sloveniji!

Z ogorčenjem moramo obsoditi delovanje onih, ki izrabljajo slovensko gostoljubnost. Vedite, da bomo temu storili konec. Dolgo smo bili potrpežljivi, a tega je konec. Zato se naj vsakdo, ki uživa našo gostoljubnost, zaveda, da se mora primerno ravnati, in ako tega ne bo upošteval, bomo našli zadostna sredstva, da jih bomo naučili, kako se morajo kot gostje obnašati.

Ljubljana, 24. aprila.

Ob sklepu lista moramo poročati o razveseljivem pojavu na slovenski univerzi: spontano je bila ustvarjena protikomunistična fronta akademске mladine.

Komunisti so danes delili letake, v katerih se pritožujejo, da ne morejo oni kot »napredni« akademiki na univerzi proslavljati »neutrnosti« Sovjetske Rusije in tako imenovane »zaščitnice malih narodov«. Kakor

(Konec na 4. strani.)

Vodilne smernice češkega dijaštva

Organizacije čeških katoliških študentov so nastale v dobi najsirovitejšega svobodomiselstva. Doba, v kateri so te organizacije nastale, je dala prav zaradi svoje značilnosti tem organizacijam poseben namen in temu primerno obliko. Namen organizacij je bil predvsem obramba lastnih načel. V kateremu se je moralo podrediti vse delo. V dušah dijakov je bilo predvsem treba uničiti vpliv literalnih profesorjev, ki so ali z očitnimi napadi proti veri in Cerkvi ali pa s skritimi namigavanji ali z napačnimi razlagami skušali vcepiti dijakom svoje nazore. Za dosego svojih namenov so ti profesorji uporabljali vsa sredstva. Niso se strašili potvarjati zgodovinske resnice. Doba katoliške reformacije jim je bila »temna in mračna«. Povsod so hoteli uničiti temelje, na katerih živi ves češki katoliški narod.

Zaradi tega si je moralo katoliško dijaštvo samo dopolniti v tej in v drugih smereh svojo izobrazbo in si utrditi svoj krščanski svetovni nazor, ki ga je tedanja šola znala samo rušiti, a ne graditi. Pri tem so jim zlasti pomagali duhovniki, brez katerih organizacije češkega dijaštva ne bi dosegle polnega uspeha.

To stanje se niti po vojni ni izboljšalo zaradi gesla: Katoličani bodo imeli toliko pravice, kolikor si jih bodo priborili. Dasi to geslo odreja katoličanom polno enakopravnost, so si na njegovi podlagi marsikaj pridobili, kar so potem za trajno obdržali.

Toda v novi državi defenzivna ideja dijaških organizacij ni več zadostovala. Čutila se je potreba po novih idejah, ki naj bi bile spo-

sobne reševati vse probleme in ki bi mogle versko, narodno, kulturno in socialno delovanje v najširšem pomenu besede združiti v harmonično celoto. Ideja, ki bi mogla rešiti vse slovanske probleme in združiti v harmonično celoto versko, narodno, kulturno in socialno delovanje, je univerzalna, vsestranska cirilmetodijska ideja, ki je zlasti na Moravskem in Slovaškem zelo razširjena. Ta ideja je našla med katoliškim dijaštvom vedno večje upoštevanje, saj mu je izpolnila vrzel, ki se je v novi državi pojavila v njegovih nagibih. Katoliško dijaštvo je v tej ideji videlo edino možnost, kako rešiti vse pereče in boleste probleme nove države, zlasti njeno pravično notranjo ureditev. Katoliško dijaštvo se je zavedalo, da pri reševanju teh problemov ne sme stati ob strani, zlasti za to ne, ker je imelo prav to dijaštvo vse predpogoje, da te težavne probleme prav reši.

Cirilmetodijska ideja je začela kmalu združevati dijaštvo celotne republike, spčetka v bolj priložnostne zveze zaradi mnogih skupnih potreb, končno pa je bil l. 1935 ustanovljen »Rad. kat. studentstva československeho«, v katerem je bilo združeno vse katol. dijaštvo v republiki. Njen nadaljnji uspešni razvoj so sicer preprečile zunanje sile, ki so uničile republiko. Toda to še ne znači, da je cirilmetodijska ideja umrla, nasprotno v ognju trpljenja prekaljena bo v novih svobodnih zarjahn pognala nov cvet krščanskega, slovanskega življenja ne samo katoliškega dijaštva, temveč tudi vseh ostalih Slovanov.

Za generalno čiščenje

V Belgradu izhajajoči »Slovenski jug« prinaša v številki z dne 14. aprila 1940 informativen članek o položaju komunistov na jugu. Pisec članka obravnava, kako so se komunisti, sledeč kominternim navodilom iz Moskve, vrinili celo na najodličnejša mesta v naši državni upravi. Zaradi informativne važnosti navajamo glavne misli tega članka.

Pisec članka ugotavlja, da se komunizem ne širi samo med nepremišljeno akademsko mladino na belgrajski univerzi, temveč ima komunizem veliko število pristašev tudi med zrelo inteligenco, ki postopoma jemlje v svoje roke državno upravo. Mnogokrat se celo kaže na odličnih mestih slepijo s tem, da akademik, ko konča študij in dobi dobro službo, opusti svoje fantaziranje o nekem komunističnem raju. Toda zadnji dogodki so nam pokazali, da temu ni tako. Pokazali so nam, da komunisti stalno delujejo, agitirajo in razpenjajo svoje mreže. Sedaj vidimo, da so skoraj popolnoma neopazno razpeli mreže povsod: v novinarstvu, prosveti, kulturnih, patriotskih in humanitarnih organizacijah, v umetnosti, književnosti, gledališču, filmu, športu itd., skratka v vseh področjih človeškega delovanja. Komunisti izkoristijo vsako priliko, vsak pokret delavcev, vsako ljudsko nevoljo v svoje temne namene.

Tako je uspelo komunistom, da so se vrinili na najvišja mesta v naši upravi, kot n. pr. dr. S. Stanič, ki je tajnik trgovsko-industrijske zbornice v Novem Sadu, inž. Goranovič, ki

je tajnik novosadske kmečke zbornice, dr. M. Vučković, ki je šef odseka za ekonomsko politiko v Privilegirani agrarni banki, propagator komunistične smeri v književnosti dr. M. Savković, ki zavzema danes zelo važno mesto v ministrstvu za promet, Herman, ki je tajnik Prizada itd. itd. Prav tako so se vrinili v vse večje organizacije, od Zveze privatnih nametščencev, Zveze zdravnikov do framazon-ske lože.

Pa še vse to, pravi pisec, bi ne bilo tako tragično, če se ne bi komunisti vrinili v ves naš uradniški aparat. Tako imamo danes izredno mnogo komunistov med učitelji in profesorji na vseh šolah, med zdravniki, odvetniki, inženirji, agronomi itd. In prav v tem je največja nevarnost.

Proti vsakemu zlu pa se je treba boriti korenito in začeti pri njegovem začetku. Pri tem se ne smemo bati nobenih zaprek, nobenih žrtev. Pri nas je potrebno generalno čiščenje celokupnega državnega aparata. »In to čiščenje«, zaključuje pisec, »se mora začeti od njegovih najizrazitejših vrhov, od generalnih tajnikov, svetnikov in direktorjev vse do čisto popolnoma brezpomembnih uradnikov.«

Tako belgrajski »Slovenski jug«.

Veseli nas, da se tudi med Srbi najdejo ljudje, ki uvidijo nevarnost komunizma in zahtevajo temeljito in brezobzirno borbo proti njemu.

Zdrava narodna zavest naj se kaže v dejanju in ne samo v besedi. Zato bo vsak zaveden Slovenec in Jugoslovane na Vnebohod 2. maja žrtvoval, kolikor zmore, za kočevske Slovence!

Vnebohod 2. maja je dan za vse zavedne Slovence in Jugoslovane. To je nabiralni dan za kočevske Slovence!

Vsak naj sklene: Tudi jaz hočem storiti na ta dan svojo dolžnost do njih!

Dal bom, kolikor zmorem!

Žrtvujmo za narodno stvar!

V zavesti in žrtvi je moč!

Nedeljske misli

Odstavek iz pisma sv. apostola Jakoba v nedeljskem berilu povzema resne in odločne misli o dejavnem kršćanstvu. »Bodite vršitelji besede (zapovedi) in ne le poslušavci, ki bi sami sebe varali«, pravi apostol. Zamislimo se v la opomin, ker je tudi za naš čas zelo sodoben! Koliko pa nas je, o katerih lahko rečemo, da so vršitelji besede ali da si prizadevajo biti? Koliko pa je končno tistih, ki v svoje osebne podatke vedno navedejo, da so rim. kat. vere, a so zgolj poslušavci besede in večkrat niti poslušavci ne. Na vsako zahtevo krščanskega življenja se tako lahko dobi osebni izgovor, da se poslušavec opraviči in da ni treba postati vršitelj. Zato je iz vidika božje postave danes pogled v življenje, v mišljenje in ravnanje ljudi porazen. Na zunaj in na videz je vse lepo in prav, resnično ozadje pa kaže drugo sliko. In ker gledamo samo površno in na zunaj, se zgodi, da sami sebe varamo, kakor pravi apostol Jakob. Kako bi moral apostol šele danes, če bi stopil med nas, povzdigniti svoj glas: Bodite vršitelji besede in ne le poslušavci!

Kje naj bomo vršitelji? — Prva zahteva je, da znamo brzdati svoj jezik, da imamo namreč v svojem govorjenju ozire do bližnjega. To je pač le praktično izvrševanje zapovedi ljubezni do bližnjega. Drugo, kar se zahteva, je to, da smo bližnjemu pripravljeni izkazati ljubezen tudi dejansko. To smo dolžni posebno tistim, ki so je najbolj vredni in potrebni (vdove in sirote). Tretja zahteva v tem odstavku sv. Jakoba pa je, da se moramo ohraniti neomadeževane od tega sveta. Vse, kar nasprotuje božjim postavam, spada po besedah sv. pisma k temu svetu. Če poslušamo navdihovanja tega sveta, nasprotujemo Bogu in svet nas omadežuje. Vse te tri zahteve so velike in težke. In šele, če so v polni meri izvršene, smo vršitelji besede. Dokler jih z vso resnostjo ne vdelamo v program svojega prizadevanja, nam po pravici vedno pada v obraz očitek, da nismo vršitelji, ampak samo poslušavci, ki sami sebe varamo.

Pojdimo molče v te globoke misli apostola Jakoba in mislimo nase!

Radio

Šesta letošnja dijaška radijska oddaja bo v nedeljo 28. aprila ob pol 5 popoldne. Na sporedu je prizor iz izleta dijakinje (»Izlet šeste a«), ki ga je napisala Marija Gašperšičeva. Vmes poje krožek SDZ z Višje Krekove gospodinjske šole, na koncu pa bo govoril ravnatelj ljubljanskega učiteljskega g. dr. Prijatelj: »Izlet — razgled — spoznanje.«

Protestantsko misijonsko gibanje

Protestantsko misijonsko gibanje se je začelo s tem, da se je zanj začela navduševati doraščajoča inteligenca — študentje in akademiki.

Začetek sega v leto 1806, ko so se štirje ameriški študentje po navdušenem govoru odločili za misijonsko delo. 1808 so že osnovali nekako misijonsko družbo, ki pa je bolj životarija, dokler se 1866 ni ustanovilo: »Študentovsko prostovoljsko gibanje«, ki je v petih letih imelo že 7000 članov.

Ameriškega zgledu so sledile angleške univerze in osnovale 1892: »Študentovsko misijonsko zvezo« (S. M. Z.), 1896 pa se je osnovala dokončno: »Federacija krščanskih študentovskih zvez«.

»S. M. Z.« ima velikanske zasluge za pozivitev protestantskih misijonov, ker je vanje napotila veliko število mladih inteligentov, ki so se zavezali ostati v misijonih vedno ali vsaj nekaj let. Vsak član S. M. Z. slovesno obljubi: »Zavežem se, da bom posvetil svoje življenje misijonskemu delu v tujini, če mi bo le Bog dopustil!«

Ameriška in angleška S. M. Z. sta od 1890—1927 poslali v misijone 11.000 članov!

Misijonska področja so si protestantske univerze razdelile: Angleške (Oxford, Cambridge, Dublin, Durham) so 1859 ustanovile svoj misijon v Centralni Afriki.

Oxfordska univerza samostojno vodi misijon v Kalkuti.

Cambridge ima svoj misijon v Delhiju v Indiji.

Dublin pa podpira dva misijona na Kitajskem in v Indiji.

Protestanti vodijo mnogo kolegijev in univerz na Bližnjem Vzhodu, tako kolegije: v Atenah, Sofiji, Carigradu, Smirni, Aleksandriji, Teheranu in univerzi v Beyrutu in Kairu.

V Angliji je poseben komite za krščanske univerze na Kitajskem. Ustanovili so že 5 univerz z 2000 študenti in mnogo misijonskih kolegijev.

Odkod ta misijonska vnema naših ločenih bratov, odkod njihovi misijonski uspehi?

Pred nami vstaja po tem zgledu protestantskih študentovskih misijonskih organizacij problem akademske misijonske organizacije, ki bi med doraščajočo inteligenco budila smisel za misijonsko delo, eno prvih nalog katoliške Cerkve. Mnogi katoliški narodi: Francozi, Belgijci, Holandci se že ponašajo s takimi družbami.

Tudi mi imamo svoje akademsko misijonsko društvo »Baraga« in se z njim uvrščamo med druge narode. Želimo, da bi društvo »Baraga« uspešno delovalo, rastlo in se razvijalo, da bi svojim članom dajalo pravega misijonskega duha, ki bi tudi našo inteligenco navdušil za dejansko soudeležbo v misijonskem delovanju.

Španija v miru. Kakor poročajo iz Madrida, je imela španska prestolnica na letošnjo veliko noč zopet svoje normalno lice. Zopet so se vršile velike procesije in povrnilo so se vse barve stare Španije. Le cerkva ni bilo dovolj, ker mnoge še čakajo popravila ter zopetnega povzdiga. V vsej Španiji se je ljudstvo zopet povrnilo k veri očetov.

Povejte svoje mnenje!

Na sestanku Akademске zveze, v petek, dne 15. aprila, je bila na predlog Akademškega kluba Straže soglasno z velikim navdušenjem sprejeta resolucija o potrebi popolne edinosti med katoliškimi akademiki v sedanjih časih. Resolucija predvideva ustanovitev posebnega meddruštvenega odbora, v katerem bi bila vsa društva paritetno zastopana in ki naj vodi skupne akcije, ki jih resolucija predvideva. Gre za edinstvo in enotnost v veliki borbi sedanje dobe, ko gre za usodo naše narodne bodočnosti: edinstvo in enotnost v skupni borbi za slovenski narod v močni Jugoslaviji, proti zunanjim naklepom za okrnitev našega narodnega in državnega ozemlja in proti komunističnim, framazonskim in republikanskim elementom, ki v službi tujine od znotraj razburjajo našo narodno moralno strnjeno in odporno moč.

Resolucija je bila ob silnem aplavzu brez najmanjšega ugovora sprejeta. Pač potrdilo, da je zadela pravo ob pravem času.

Zaradi tega smo se odločili, da zaprosimo prijatelje slovenske katoliške akademске mladine, ki gledajo bolj od daleč in brez predsodkov na delo in pobude katoliških akademikov, naj povedo svoje odkrito mnenje o uresničenju omenjene resolucije. Izjave pro in contra bomo priobčili v »Straži v viharju«. Resolucijo smo objavili v prejšnji številki »Straže v viharju«.

namreč poročamo zgoraj, so bili včeraj komunisti vrženi iz naše univerze.

Danes ob 12 so ponovno poizkušali ustvariti videz, da obstojajo in so se zbirali v gručo pod balkonom univerze. Preden so se sploh zavedli, je ostala akademska mladina, ki je prihajala od predavanj, z zbranim vzklikom »dol s komunisti«, »dol s špijoni« hotela navaliti nanje. Ker so bila glavna vrata zaklenjena, so ti akademiki poiskali različne stranske izhode iz univerze in množica, zbrana na Kongresnem trgu, je videla, kako so mladi navdušeni akademiki drug za drugim preskakovali ograjo univerzitetnega vrta in gruča komunističnih akademikov se je razkadila. Takoj nato so začeli govoriti zastopniki vseh kulturnih skupin, ki imajo v svojem programu protikomunistično tendenco. Prvi je govoril zastopnik slovenskih katoliških akademikov tov. Ludvik Leskovar. Za njim je spregovoril zastopnik akad. društva »Jugoslavije« akademik Zidarič in nato še zastopnik kluba »Edinstvo« akad. Polak. Poudarjali so, da hočejo braniti, podpirati in ščititi interese slovenskega naroda in naše Jugoslavije.

S tem je propaganda komunistov v prid rjavo-rdečega tabora dobila primeren odgovor.

Tako se je popolnoma spontano ob pojavu levičarskih študentov, ki hočejo na univerzo zanesti agitacijo za določen vojskujoči se tabor in s tem spravljati v nevarnost nevarnost državne politike, ustvarila fronta državno zavedne slovenske akademске mladine, pri kateri so se vsa kat. akad. društva našla na obrambnih okopih za kralja, narod in državo z akad. društvi »Edinstvo« in »Jugoslavijo«.

Srednja šola

Članom in članicam SDZ.

Dne 2. maja — naša druga narodno-obrambna akcija!

Nabiralni dan za kočevske Slovence!

Naši kočevski bratje in sestre nas kličejo, da se jih vsaj en dan v letu spomnimo. Da jim vsaj malo skušamo lajšati njihovo bol in jim dati poguma, naj odločno in nepremagljivo stojijo na živi straži slovenskega Kočevja! Z veseljem storimo svojo sveto narodno dolžnost!

Zvezno vodstvo SDZ.

Književnost

Prvi nastop »Literarnega kluba«.

Lansko leto so nekateri izmed vidnejših mladih slovenskih književnikov ustanovili v Ljubljani »Literarni klub«, ki naj bi svojim članom omogočal uveljavljanje z izdajo knjižnih zbirk. Klub ne predstavlja kake nove in homogene literarne smeri niti ne temelji na določeni ideologiji. Njegovi člani sodelujejo v »Domu in svetu«, »Ljubljanskem Zvonu«, »Dejanju«, »Mladiki«, »Modri ptici« in po manjših listih. Doslej je »Literarni klub« izdal dve knjigi: lani »Prve podobe«, pesniško zbirko Jožeta Kastelica, letos pa Magajnovo zbirko črtic in novel »Zaznamovani«. Napovedujejo tudi Čampovo idilično povest »Mlin v grapi«. Klub šteje osem članov: trije so samo pesniki (Severin Šali, Jože Kastelic in Cene Vipotnik), trije samo prozaiki (France Novšak, Bogomir Magajna in Cene Kranjc), dva pa pišeta pesmi in prozo (Ivan Čampa in Jože Dular). Vsaj po eno samostojno knjigo so izdali doslej štirje izmed njih. Starost klubovih članov se giblje med dvajsetim in tridesetim letom, kvečjemu dva sta nekoliko starejša.

V petek, 19. aprila 1940 je »Literarni klub« priredil v Delavski zbornici bralni večer in se tako prvič pokazal javnosti. Prireditelj je privedla lepo število občinstva, ki z večera ni odšlo razočarano.

Za uvod je dr. Tine Debeljak, urednik »Doma in sveta«, spregovoril o klubu in podal literarno oznako klubovih članov, ki po njegovih besedah predstavljajo s svojimi stvaritvami stremenje po sintezi duhovnega in realnega sveta.

Prvi je bral svoje pesmi Severin Šali, ki je znan predvsem kot pesnik »Doma in sveta«. Poslušalci so si edini v sodbi, da njegov nastop v tehničnem oziru ni bil najboljši. Bral je namreč pretežno in prehitro, navidez brez vsake prizadevnosti.

Drugi je bil Jože Dular, pesnik z močnimi epskimi prvinami. Prebral je svojo romantično pesnitev »Viteška ljubezen«, ki jo je pred kratkim tiskala »Mladika«.

Tretji je bil pisatelj »Dečkov« France Novšak, ki je iz svojega novega, mladostnega romana »Hudobni angeli« prebral nepričljivo poglavje »Raj na zemlji«.

Četrti je nastopil Ivan Čampa, ki je iz cikla materinskih pesmi recitiral tri ali štiri zelo lepe sonete, medtem ko bi bila proza (odlomek iz »Mlina v grapi«) zlasti v svoji drugi polovici lahko brez vsake škode odpadla.

Po odmoru je Ivica Tomšič prebrala iz »Za-

znamovanih« Bogomirja Magajne črtico o nesrečnem dekletu Heleni, ki je značilna za začarani čustveno-čutni svet tega pisatelja. Dvomimo, da bi bila izbrana črtica moralno neoporečna, še zlasti pa, ali je umestno, da jo namesto avtorja bere mlado dekle.

Za njim je kot šesti prišel na vrsto Jože Kastelic s svojimi izklesanimi in prizadevno recitiranimi ekspresionističnimi pesmimi. Njegov nastop je napravil najboljši vtis.

Simpatično je bil sprejet tudi Cene Vipotnik, med čigar pesmimi je bila zadnja (»Pesem slovesa«) naravnost odlična.

Končno je nastopil Cene Kranjc z vrsto kratkih liričnih in idiličnih, mestoma sodobnih kmečkih silhuet. Njegovo branje ni bilo dovolj živahno.

Prireditelji so z uspehom lahko vsestransko zadovoljni. Čeprav njihov krog ni nastal organsko, temveč bolj slučajnostno iz zunanjih nagibov, in četudi kot tak ne more predstavljati vseh leposlovnih stremenj, ki se danes izražajo v generaciji slovenskih nastopajočih tridesetletnikov, vendar delo »Literarnega kluba« zasluži pozornost.

Gledališče

WILLIAM SHAKESPEARE: HAMLET

Sobotna premiera je bila velik praznik za nas vse, ki smo malodane nestrpno pričakovali že tolikokrat obetano uprizoritev Hamleta, nesmrtno umetnine genialnega Shakespearea. Menda ni še noben umetnik živeje prodril stvarjem do dna kakor Shakespeare. Nihče mimo njega ni jasneje poznal človeka in vseh njegovih teženj, plemenitih in podlih, lepih in umazanih, njegovih htenj in strasti, namenov in naklepov, veselja, bolečine in drugih čustev — lepih, vzvišenih, pa tudi nizkotnih in ogabno gnusnih. Vsem dognanjem, ki mu jih je odkrila čudovita spoznavalna sila, je dal meso in kri s še čudovitejšo stvarilno močjo, tako da se tudi znani dramatik in umetniki zde v primeri z njim le slabo jecljajoči otroci, obsojeni kvečjemu na strmenje nad neprekosljivim genijem. Shakespeare je od vseh najbolj doumel veliki smoter in poslanstvo umetnika, ki mu je sam postavil pravilo: ...da kaže tako rekoč naravi ogledalo, čednosti njene prave značke, grehu resnično podobo, stoletju in času njunega bitja obliko. (Hamlet.) Shakespeare je bil resnično duša časa.

Splošno je znano in mislim, da ni treba posebej pribijati dejstvo, da je Hamlet naj-sijajnejša luč, ki je kdaj z njo svetil umetnik iz preteklosti v bodočnost, v vseh ozirih najbolj dognana tragedija, ki jo je kdaj ustvaril traged. V Hamletu je Shakespeare tako kot nihče pred njim in nihče za njim prikazal plemenitost, človečnost, resnicoljubnost, srčno dobroto, nepokvarjenost, nesebičnost, zvestobo in ljubezen v boju s spačenimi, sebičnimi, smehljajočimi se zločinci, prilizovalci, častihlepneži in z ostalo malovredno šaro take in podobne baže. Hamlet bije orjaški boj luči s temo, je kakor preizkusni kamen, kakor svetilnik, ki prodira z žarko lučjo v kalužo grehot in jih razgalja. Svet je skočil iz tira in usoda je na njegova ramena naprtla nalogo, da ga uravnava in kaže smer in cilj. Pretežka naloga za mladega kraljeviča, ki trepetalo celo pred mislijo, da mora maščevati gnusni umor

svojega očeta! In nič ne bi bilo čudnega, če bi v takih okoliščinah zares zblaznel ob misli, ali se je sploh vredno pehati za to borno življenje. Vse je izgubil: očeta, mater, nevesto — torej vse, kar mu je bilo najdražje. »Biti — ne biti, to je tu vprašanje.« Odloči se za »biti« in sklene biti boj do zadnjega... Kalužasto, umazano morje buta s togotnimi valovi v ta svetilnik in ga spodnese: spletkarski stric zagreši nov zločin, za katerega takoj prejme plačilo.

Režiser in igralci so uprizoritev pripravili z veliko skrbjo in ljubeznijo. V prvih dveh slikah je bilo sicer čutiti še nekoliko negotovosti in nekakšnega strahu pred težko nalogo, ki je čakala igralce. Potem pa se je igra nenadoma dvignila in ostala na višku do poslednje scene. Posebno svečan poudarek pa daje predstavi gostovanje bivšega člana ljubljanske Drame Zvonimira Rogoza, sedanjega člana Narodnega divadla v Pragi. Nepozaben nam bo ostal lik njegovega Hamleta, ki ga je izoblikoval veliki umetnik s tolikšno prepričevalnostjo, lahkoto in mojstrsko dovršenostjo v glasu, mimiki in kretnji, da ni bilo nič čudnega, če so ga gledalci nenehoma klicali pred zastor. Nepozabna je njegova interpretacija najlepšega monologa v svetovni literaturi o trpljenju in smislu človeškega življenja. Nepopisno lep je bil prizor z Ofelijo, kakor tudi prizor z materjo.

Pa tudi domači igralci so dokazali, da se jim ni treba skrivati pod mernik. V prvi vrsti naj omenim zlasti Ofelijo gospe Šaričeve (prizor, ko Ofelija zblazni). Pa tudi drugi (g. Skrbinek, g. Lipah, g. Jan, g. Potokar, ga. Marija Vera in drugi) so se dobro odrezali in odličnemu Hamletu prav dobro sekundirali.

Hamlet je brez dvoma najlepša in vsestransko najbolj dovršena predstava letošnjega leta. Dokazala je, koliko dragocenih moči, ki se tolikokrat brezkoristno tratijo, ima naša Drama. Takšnega uspeha moramo biti samo veseli.

Zvonove za vojsko! V spominu so nam še bridki dnevi, ko so vojaške oblasti metale iz naših zvonikov zvonove, ki so se na tleh razpočili, če jih niso že poprej v stolpu razbili na manjše kose. Taki prizori iz ranjke Avstrije se obnavljajo zdaj v vsem nemškem rajhu.

Göring je izdal ukaz, da je treba vse brosnate zvonove popisati in oddati. S tem bodo, kot pravi, dobili Nemci zadostne rezerve vojaškega materiala.

Kdo je religiozen? Tako sprašuje neki znani učenjak in sam odgovarja: »Če govorimo o religioznem človeku, mislimo pri tem običajno pobožnega človeka ali takega, ki gre velikokrat v cerkev, ki veliko moli, ki se peča z religioznim študijem. To so pač znaki, a nas lahko tudi varajo. Bistvo religioznega človeka je v vsakem primeru v nekem prav posebnem, živem in notranjem osebnem razmerju do Boga, torej v nekem svojevrstnem vedenju njegove duše, v neki zbranosti do Boga, ki daje smisel in vsebino njegovemu življenju.«

Posvečenje mohamedanskega konvertita. Msgr. Louis Mathias, nadškof madraški je podelil Hazarallahu Duraniju, sorodniku vladarske hiše v Haidarabadu, ki je iz islama prestopil v katolicizem, sveto mašniško posvečenje.